

I. felvonás

A Sith háborúja

4. fejezet

Szökés a lehetetlenbe

A látomáson előtt sem terveztem elhagyni a Templomot, de miután megtudtam, hogy odakint gyakorlatilag *minden* holtan akar, bármire kész lettem volna azért, hogy itt maradhassak.

Mivel nem éreztem szükségét annak, hogy minden lépésemet jedik lessék, nem szóltam Saariáról – őt ismerve, mindenképpen elintézné, hogy szemtől szemben, egy az egy ellen találkozunk. Ugyan a falak között biztonságban éreztem magam, tisztában voltam vele, hogy a nyakam körül szorosabbra fonódott a hurok a kelleténél. Tudtam, hogy nem maradhatok örökké idebent, egyszer szembe kell majd néznie azzal a személlyel, aki Wyyrlock egyik íratlan kalandjaként kezdte. Ismertem Saariát, normál esetben lefogadtam volna, hogy bármiféle felkészülés nélkül le tudnám csapni a konok kis fejét, ámde a Shadóval vívott párbajom jobb belátásra térített. A lehető legtöbbet vissza kellett nyernem az erőmből annak érdekében, hogy esélyem lehessen ellene – és némi új ismeret sem árthatott.

Az elkövetkező három hetet folyamatos felkészüléssel töltöttem. Az alváson és a mesteremmel való kötelező beszélgetéseinken kívül nem hagytam magamnak pihenőt. Minden lehetséges alkalmat megragadtam arra, hogy javítsak a vívótudásomon – amit megnehezített az, hogy nem lehet fénykardom, ám K’Kruhk mindig adott egyet a gyakorlópárbajokon és az általam kihívottaknak is mindig akadt egy tartalék a köpenye alatt. Ugyanakkor Shadót nem szólítottam egy újabb párbajra. Ezt inkább akkora hagytam, amikor már teljesen biztossá váltam benne, hogy legyőzhetem; ezzel lezárva a felkészülésemet.

Amikor nem vívtam, akkor meditáltam, szüntelenül az elveszett emlékeimet keresve az elmémbe. Rengetek kép jött vissza, ezek közül többet hasznosnak találtam – mint amikor Ruyn először fénykardot adott a kezembe –, másokat inkább csak fájdalmasnak éreztem – mint amikor a bájaimmal akartam lekenyerezni Darth Stryfet egy igen ritka fénykard kristály miatt, amiből nem lett több tíz percnyi színlelt nyögésnél –, illetve némelyiknek még értelmét sem láttam – mint amikor részegen kódorogtam a Nar Shaddán; a többibe inkább bele sem megyek.

Sokat javultam, de nem eleget.

Mindezek fényében a mai napra a Templom különösen barátságossá vált számomra – *túlzottan* barátságossá. Megkedveltem, hogy végre nem kell folyamatos a halálfélelemben élnem... Mégis megfagyott bennem a vér, amikor kopogni kezdtek az ajtómon.

Az Erő azt súgta, hogy baj közeleg. Én üdvözölni kívántam.

– Bújj be! – mondtam, ahogy kikeltem az ágyból. Ezúttal is csak alsónemű volt rajtam, de igazán nem bántam, ha látnak.

– Hé, szivi! – mondta Cade az ajtófélfának támaszkodva. – Hiányoztam?

– Mit keresel itt? – kérdeztem kerek szemmel. Már egészen elfogadtam, hogy a lehető legtávolabb távol próbálják majd tartani tőlem, erre itt állt az ajtómban.

– Téged, ami azt illeti – vágta rá Skywalker. – Mit szólnál ahhoz, ha a tanítványéleted következő szakaszát a Mynock fedélzetén töltenéd?

– Gondolom, azt, amit K’Kruhk – feleltem. Igazán nem lett volna ellenemre, hogy egy kicsit a Sötét Oldal felé rángassam Krayt gyilkosát, de a kínpad már igen.

– Nincs ellenvetése – felelte Cade. – Sőt mi több, ő kérte.

– Tényleg? – vágtam rá döbbenten. Logikailag nem volt értelme, legbelül mégis igaznak éreztem.

– Nézd meg a kommunikátorodat!

Szó nélkül az ágy mellett pihenő ruháimhoz siettem. A felsőm csuklójáról leszedtem az apró, világosszürke eszközt, majd megnéztem rajta az üzeneteket.

„Igen, tényleg.”

***

A gyors öltözködést követően vegyes érzelmekkel indultam el a Templom hangárjába. Egyrészt hiányoltam azt a bizonyos mester-tanítványa kapcsolatot, ami lehetővé tette volna, hogy K’Kruhk az elméjével szóljon ahelyett, hogy a komjával trükközne, másrészt elkezdhettem aggódni Saaria és a fejedelmek végett. Az utóbbi szerintem mindennaposnak számított Cade életében, ezért nem kellett különösebben aggódnom miatta. Az előbbi viszont már jóval több fejtörést kívánt maga után... Persze akkor nem lehet gond, ha Skywalker közelében maradok. Ha Krayt nem bírt el velem, akkor Saariának esélye sem lesz velünk szemben.

Harmadrészt pedig nyugtalaná vált az elmémnek az a része, ami a logikáért felelt.

Minek küldenének el Cade-el? Ha csak a Rend nem akarta, hogy velem együtt visszamenjek az Egy Sith-hez, akkor ennél ostobább ötlet nem létezik. Normál esetben azt mondtam volna, hogy a mesterek hülyék – ámde, amikor a legutóbb ezt mondtam, akkor K’Kruhk tanítványaként végeztem. Intelligens, számítógéppel álltam szemben, akik sokkal jobban látták a helyzetet, mint én. Tehát valamiféle logikának kellett lennie ebben az egészben... Mivel egy hosszú és nagyrészt magányos úton haladtunk, úgy döntöttem, hogy rákérdezek a dologra – mit árthatna, ha a változatosság kedvéért megtudnék valamit?

– Cade – törtem meg a csendet –, nehezedre esne elmondani, hogy mi folyik itt?

– Hogy érted? – húzta a szemöldökét Skywalker.

– Mondjuk úgy, hogy hiába vagyok itt már három hete, halványlila gőzöm sincs arról, hogy mit keresek itt – feleltem.

– Ezzel nem vagy egyedül – vágta rá Cade. – Végül is... Nem árthat, ha dobok neked egy csontot.

– Ami az lenne, hogy? – érdeklődtem.

– Mint tudod, küszöbön áll a következő galaktikus háború – kezdte magyarázni. – Mi, jedik, a békét preferáljuk, ezért az utóbbi időkben azon dolgoztunk, hogyan békíthetnénk ki a két oldalt. Mivel mindketten hibásnak számítottak és tudtuk, hogy ha az egyik féllel túlzottan megszalad a ló, akkor támadni fog, nem foglaltunk állást. Hol az egyik fél pártját fogtuk, hol a másikat, ezért rajtunk kívül senki sem tudja, hogy hol kötnénk ki, ha tényleg kitörne a háború.

– És ehhez mi közöm van?

– Tradíciós és politikai okokból úgy döntöttünk, hogy Stazi mellett lesz a helyünk – folytatta Skywalker. – De mivel éveken keresztül kavartuk a szart, igen nehéz feladat biztosan a fővezér tudtára adni, hogy számíthat ránk.

– Vágjátok le Imarót, és kész – vetettem fel az egyértelműt.

– Ezt lehetőleg anélkül szeretnénk megoldani, hogy morálisan megsemmisülnénk – válaszolta. Kezdetben azt hittem, hogy ebből semmit sem szűrtem le, de végül derengeni kezdett valami.

– Áhá – eszméltem rá végre. – Tehát, amikor szóba került, hogy esetleg a Templomba csalhatsz, akkor felcsillant a Tanács szeme. Elvégre, ha egy sith közvetlenül eléjük menne és menedéket kérne, akkor tradíciós okokból nektek kötelező lenne megadni neki, amit akar, vagy legalábbis nem csapnátok le ott helyben a fejét. Viszont ezzel megkerülnétek a Triumvirátus igazságosztó rendszerét, ugyanis a háborús bűnös erő-érzékenyek feletti ítélkezés a Birodalmi Lovagrend asztala. Ez Stazit még nem érdekelné különösebben, elvégre Wreddet sem akarta megállítani, de Imarót örületbe kergetné, mivel ezzel gyakorlatilag az állam képébe lengetitek azt a bizonyosat – és az ő álláspontja szerint ő maga az állam. – A fővezért nem igazán érdeklí egyetlen magányos sith sorsa, ugyanakkor egy komplett frakció hovatarozása már igen. Ő a tettek embere, márpedig, ha azt látja, hogy a Rend szembemegy a császárral, akkor ő már előre elkönnyelheti magának, hogy a háborúban is ellene fog állást foglalni. Na de ehhez a kérdéses sith-nek életben kell lennie, hátha le akarják ellenőrizni, hogy tényleg egy létező ügyön acsarkodnak. Ez pedig elvezet a következő kérdésemhez: mi a francért megyek veled a hajódra?

– Hát, ezt talán még ne firtassuk – vakarta a szakállát Cade. – Honnan tudsz ennyit az államügyekről?

– Nem véletlenül haladunk ilyen jól, többet tudunk a ti kis Triumvirátusotoktól, mint ti magatok – feleltem némi önteltséggel.

– Haladunk? – furcsállta a kijelentést Skywalker. – Nézd, én csak azért vagyok benne ebben az egészben, mert a többi mester azt mondta, hogy így lesz a legjobb, és én valami miatt bízom bennük. Már alapból nem kedvellek túlzottan, szóval ez csak akkor fog működni, ha letesz az öntelt kis játékaidról, és azt teszed, amit én mondok. – Régebben inkább meghaltam volna, minthogy ebbe belemenjek... Úgy tűnik, hogy az idők változnak.

– Megegyeztünk, mester – feleltem. Mivel nem kedveltem a párbeszéd utótónusát, úgy döntöttem, hogy felhozok valami derűsebbet. – Hogy lettél a Tanács tagja egyáltalán?

– Nos, először megöltem Krattet – mondta –, aztán megszépítettük a Templomot, mire százával kezdtek jönni a korábban halottnak hitt jedik. A nagyobb létszám miatt ki kellett bővíteni a Tanácsot, és tudjuk, hogy ebből nem maradhat ki a nagy Cade Skywalker. – A szavain gondterheltséget éreztem. Kezdetben élvezhette az új pozíciót, aztán rájött, hogy az ügyintézés több fejfájással jár, mint örömkönnel.

– Gondolom, K'Kruhk is így kapta meg a nagymester címet – tettem hozzá a legújabb következtetésemet.

– Mit mondhatnék? Ő a legidősebb és a legtapasztaltabb közülünk, kiérdemelte ezt a tisztségét.

***

Sejtettem, hogy a Mynock legénysége nem részesít kegyes fogadtatásban, ezért megörültem neki, hogy még arra sem vették a fáradságot, hogy üdvözljenek. Így könnyebb lesz elkerülnünk és figyelmen kívül hagynunk egymást az együttlétünk további szakaszaiban.

Én azonnal bezárkóztam volna a fürdőbe, hogy elvégezzem azokat a dolgokat, amiket egy nő el szokott végezni reggelente, de Cade ragaszkodott hozzá, hogy előbb még mutatni fog nekem valamit. Én csak remélhettem, hogy én is érdekesnek fogom találni – bár legbelül már kételkedtem benne.

Skywalker a hajó aljába kalauzolt, ahol semmi érdemlegeset nem találtam néhány rozsdás konténer és Blue alsó felének a kivételével. Egy szerelőnyílásnak hála a nő felső része elveszett a hajó falában, a nem túl kedves szag, a zaj és a folyamatos kék villogás azt sejtette, hogy éppen a közepén járt valaminek.

– Cade, ez nem az az alkalom – jelentette ki a zeltron.

– Majd legközelebb – jelentette ki Skywalker, mikor matatni kezdett a tárolók közt.

– Mellesleg már a mi kis vendégünk is a fedélzeten van. Mondd, hogy örülsz neki!

– Sokkol – vágta rá gúnyosan Blue.

– Hallom – nyugtáztam.

Nem érkezett felelet.

Cade rövidesen megtalálta azt, amit keresett. Kikerekedett a szemem a vékony, hosszúkás markolatú fénykardot látva. Távolról sem tetszett annyira, mint az enyém... De azért meg tudtam volna tűrni.

– Tessék – nyújtotta felém Skywalker. – A Tanács nem akarná, hogy máris fénykardod legyen, és ami azt illeti, mi sem... Ámde fontos nekik, hogy élj, és itt bármi megtörténhet.

Gyorsan kikaptam a kezéből a kardot – nehogy meggondolja magát! Felmértem a kezemben a sima, bármiféle cifra díszítés és faragás híján lévő markolatot, majd aktiváltam az új fegyveremet...

Már nem is örültem neki annyira.

– De lila – mondtam enyhén szólva is kiakadva. Vagy vörös, vagy semmilyen.

Delilah feje nagyot koppant a keretben.

– He? – bújt elő idegesen.

– Semmi – mondtam, magamba fojtva a nevetésemet. Egészen biztos voltam benne, hogy a két kifejezésnek kiejtésileg köze sincs egymáshoz... De odabentről biztos másképp hallani a dolgokat.

– Ez van, ezt kell szeretni – tért vissza a tárgyhoz Cade.

– Megteszi – rántottam vállat közömbösen. Legalább lesz esélyem, ha Saraai mégis egyedül kapna el. – Megtarthatom? Mármint azután az egy-két hét után, hogy ismét elválnak az útjaink.

– Lesz az néhány hónap is – felelte Cade. A kimondatlan választ rutinból nemlegesnek feltételeztem.

A következő koppanás méltán tükrözte Blue vélekedését a témával kapcsolatban.

– Megőrültél?! – bújt elő tüzes tekintettel.

– Ugyan, jó buli lesz!

***

Cade átgondoltatta velem a *jó* és a *buli* szavak jelentését, mégsem folytatódott ott minden, ahol abbamaradt. Bár az első ittlétemkor Blue-t az idegbaj kerülgette, most előre tudhatta, hogy mi lesz, ezért felkészülhetett rám lelkiileg. Külsőleg úgy tűnt, egyszerűen beletörődött abba, hogy egy helyen fog élni Darth Talonnal, valójában pedig átvette Syn passzív ellenállását.

Úgy véltem, hogy megint megpróbálják ellehetetleníteni tőlem Skywalkert, amiben igazam is lett, de abban már nem, hogy sikerülni is fog nekik. Cade egyszer csak felkeresett a kabinomban és ennyit mondott: Hozd a kardodat!

A Mynock üresen álló raktere tökéletes gyakorlóteremnek bizonyult – legalábbis azok számára, akik nem szeretnek ugrálni. Mivel már sejtettem, hogy mi lesz a vége, elhelyezkedtem a sötétszürke, szűkös, rozsdafoltos helyiség másik végében, és megvártam, hogy Cade is ugyanezt tegye.

– K'Kruhk elmondta, hogy igen nagy a tudásszomjad – mondta, mikor aktiválta a fénykardját. – Tekintve, hogy ezt nem tennéd ok nélkül, viszont szóvá sem akard tenni a dolgot, most úgy teszünk, mintha csak a tanításod részeként gyakorolnánk.

– És valójában? – kérdeztem ösztönösen.

– Emlékszel még arra az időszakra, amikor te voltál a mesterem? – kérdezte Cade. Bólintottam.

– Most csőstül visszkapod azokat a vágásokat – mosolyodott el a volt tanítványom. – Persze nyugodtan elsétálhatsz, de akkor biztos, hogy nem fogsz készen állni arra, amire olyannyira fel akard vértetni magadat.

A fénykardom aktiválása méltán jelezte a döntésemet.

– Gyere, sújts le rám, *mester!* – mondta cinikusan Cade.

A régi énem tökéletes körülmények között sem bírt el vele – élesben. Ha nem az élete volt a tét, akkor le tudta győzni Skywalkert, így csak két bökkenő maradt: még mindig nem tudok úgy harcolni, mint az *igazi* Darth Talon, valamint a szűk tér minden létező előnyömet elveszi tőlem, amire alapozhatnám a győzelmemet.

Amikor megtámadtam Skywalkert, már előre elkönyveltem magamban, hogy ennek csúnya vége lesz. Nem nyílt terem a hírhedt nyitásaimra, ehelyett Cade elé siettem, majd a vállára sújtottam a fénykardommal. Könnyedén kivédte, a zöld és a lila penge vakító szikrákat szórtak magukból, amikor egymásnak feszültek.

Ugrálni nem ugrálhattam, de táncolni még tudtam. Elrántottam a kardomat, majd az ellenfelem oldalába szökelltem. Mire Cade észbekapott már a hátára támadtam, egy gyors mozdulattal maga mögé vitte a pengéjét, hárítva a támadást. Alig értek

egymásnak a kardok, máris belekezdtem a következő csapásomba, a pengém egy fékkört írt le a levegőben, mire megközelíthette az ellenfelem mellkasát. Skywalker nem csak a csapást fogta meg, de egy ügyes lépéssel sikerült is szembe fordulnia velem.

Átvette a kezdeményezést, függőlegesen lesújtott rám a fénykarddal, mire én elléptem a penge elől. A kardomat mégis elé tartottam, hogy lekösse, amíg gyomorszájon rúgom.

– Az anyád! – káromkodott Cade. Erőt vitt a kardjába, mire én elrántottam a pengémet.

Mivel egyik penge sem volt kifejezetten védő- vagy támadóhelyzetben, hátráltam egy lépést, majd felvettem a kezdeti harcállásomat. Számítottam rá, hogy ezúttal Cade fog kezdeményezni, ahogyan azt is előre tudtam, miként fog támadni.

A rézsútos kardcsapás után több váratlan támadás következett, az én Vaapad formám és az ő *valamije* többé-kevésbé kiegyensúlyozta egymást. Ezúttal sem kívántam erővel felelni a nyers erőre, a legerősebb csapások rendszerint csak a levegőt boldogították, ám még a közepes erejűeket is csupán elvétve hátrítottam. Mivel tudtam, hogy addig nincs esélyem, amíg Cade ilyen céltudatos és bosszúvágyó, ez a rész a védekezésre ment.

Ám hamar elérkezett a fordítás pillanata. Amint kivédtem a felkaromra mért támadást, az ösztöneim azt súgták, hogy eljött az idő. Megfeszítettem az izmaimat, hogy eltoljam az ellenfelem pengéjét a testétől, majd megfordítottam a markolat fogását, hogy kellő ideig tarthassam a helyzetet. Amikor úgy éreztem, hogy Cade még akkor sem tudná visszarántani a fegyverét, ha az élete múlik rajta, belekezdtem a sorsdöntő rúgásba.

Amikor Cade meglátta, hogy hová megy a lábam, azonnal le akarta vinni a kardját, ám az enyém teljes mértékben megakadályozta ebben. A lábfejem egészen az ellenfelem állkapcsáig szaladt, aki hangos káromkodás kíséretében tántorodott hátra.

Tudtam, hogy egy pillanat alatt vissza fogja nyerni az egyensúlyát, viszont ennyi épp elég volt nekem. Egy oldalirányú kardcsapással kezdtem az ellentámadást, Cade kivédte, de csak alig. Hamar elrántottam a pengét, hogy a mellkasára sújtsak, a zöld penge éppen csak útját tudta állni a lilának. Ilyen távolságból a szikrák nem csak kellemetlen jelenséget képeztek, Cade aranybarna vértje tele lett apró égett foltokkal, nekem pedig több is az arcomra és a nyakamra pattant. Azonban nem érdekelt a fájdalom, én csak a győzelmet tartottam szem előtt.

Ezzel Skywalker sem volt másképpen.

Nem arról volt szó, hogy nem számítottam ellentámadásra, inkább csak arra nem, hogy egy vaskos, barna bakancs szaladjon a lábam közé. A legtöbben azt hinnék, hogy ez csak a férfiaknak jelent gondot – de létezik egy bizonyos pont, ami nálunk is problémát jelent. Persze, hogy neki sikerült eltalálnia!

Ruyn igyekezett mindenhez hozzászoktatni, a fájdalom mégis megrogyasztott egy pillanatra. Ekkor Cade ellökött magától a kardjával. Hátra tántorodtam, még alig nyertem vissza az egyensúlyomat, amikor szembesültem az oldalirányú kardcsapással. Nem tudtam kitérni előle, hátritanom kellett. Ahogy egymásnak ütköztek a pengék,

Skywalker a lábszáram alá vitte a lábfejét és egy mesteri mozdulattal bevégezte azt, amit a lökés elkezdett. Amint a földre kerültem, az ellenfelem egy határozott kardcsapással kiverte a kezemből a fénykardot, ezután fejbe rúgott.

A vér íze a számban előrevetítette a harc kimenetelét, ennek ellenére én nem adtam fel. Pókmászásban hátrálni kezdtem, hogy kellő teret nyerhessek, azonban még azelőtt kifogytam a helyből, hogy ez lehetővé vált volna. Cade azonnal rálépett a mellkasomra és a képembe tolt a fénykardját, eldöntve a küzdelmet.

– Hova-hova? – kérdezte viccesen. Mert ezen tényleg jót lehetett mulatni...

– Tartsd észben, hogy én nem osztozok a te adottságodban – feleltem. A combomon még mindig ott volt a ryloth-i incidens a nyoma, az oldalamból pedig csak plasztikai műtéttel lehetett eltüntetni a Krayt idejében keletkezett heges sávot.

– Nem azt mondom – mondta Cade, mikor kikapcsolta a fénykardját. – Nem foglak direkt kínozni, ez nem a drágalátos Egy Sith-ed. – Segítőkezet nyújtott.

Én egy elegáns mozdulattal eltoltam magamtól Skywalker alkarját, majd magamtól feltápáskodtam a talajról. Ezután letöröltem az ajkamról lecsorgó vért és megkerestem a fénykardomat.

– Tudod, azért én sem rúgtalak meg *ott* – mondtam, miközben a helyére tettem a fegyveremet. – És csak azért kínoztalak, mert tudtam, hogy úgyis meggyógyulsz. – Na jó, ebben nem volt túl sok igazság, de úgy véltem, be fogja venni.

– Márpedig az élet gyakran a gyengepontoknál fogva vág a padlóhoz – rántott vállat Cade. – Nyugi, egy-két ital hamar el fogja feledtetni veled a dolgot!

– Hogy érted? – kérdeztem kerek szemmel.

– Ma este beugrunk Niim Kantinjába egy kis szórakozásra – felelte Cade. – Legszívesebben a hajón hagynánk, de az még annál is rosszabb ötlet lenne, mint elhozni. Az élet pedig nem állhat meg miattad... Szóval jössz.

– És ez szerinted jó ötlet? – vágtam rá döbbenet. Holtan akart a Sith, holtan akart az alvilág, a Triumvirátusról nem is beszélve.

– Mindig annak látszik, de mindig megbánjuk... Kár lenne most felhagyni a jó öreg tradícióval – felelte Cade. – Miért, talán gondod lenne némi kötetlen kikapcsolódással?

***

Kellőképpen önféjűnek bizonyultam, hogy még mindig ne szóljak Saariáról. Elvégre profik kezében voltam, akik több ilyen kalandon tudhatták túl magukat, mint ahány életet én félbetörtem a fénykardommal. Ez egy olyan helyet feltételezett, ahol nincsenek mindenre kész fejjadászok – elvégre nekik is a fejükön lehet egy-két szaftos vérdíj –, kellőképpen zsúfolt ahhoz, hogy elmaradjanak a véres leszámolások, mégis mindent meg lehet találni benne, amit a hozzájuk hasonlók keresnének.

Az Alsóváros szó szerint alvilágot jelentett, a Mynock talajszintig ereszkedett a sötét fémépületek sötét tengerében. A járaton át érkező fény lassan elhalványodott, ahova leszálltunk, nem szolgáltatott fényt más, mint néhány kivetítés és az utcai megvilágítás.

Amikor leléptünk a hajóról és megkezdtük az utunkat a javarészt nyomorban tengődő tömegben, nem tudtam máshoz hasonlítani ezt a helyet, mint Kala'uun városát. Igaz, a kettő közül ezt preferáltam jobban, itt legalább *időnként* takarítottak, a rohamosztagosok kellő közbiztonságot biztosítottak és a szag csak néhol múlta felül azt, ami nem sokkal ezelőtt még a mesterem bundájából molesztálta az orromat.

Niim Kantinja egy közönséges lebuynak bizonyult, az asztaloknál mindenféle csőcselék ült, a földön vér, üvegszilánkok és a hanyagul feltakarított hányások hagyatéka próbált beleférközni a cipőmbé. Az üvöltő zenében és a könnyűvérű táncosok háttérében találtunk magunknak egy asztalt, majd sikerült kellő mennyiségű italt és rágcsát rendelni magunknak az estére.

Az egy igen enyhe kifejezésnek számított, hogy nem szoktam hozzá az ilyen helyekhez. Eleinte egy kortyot sem voltam hajlandó inni, ehelyett megszeppenve bámultam az üres poharamba, amíg a többiek *szórakoztak*. Ez abban merült ki, hogy Blue beleült Cade ölébe és gondoskodott róla, hogy a szájukban kellő mértékben elkeveredjen a szeszes italok íze, Syn pedig ostoba poénokkal boldogította magát, miközben folyamatosan préda után lesett. A gond ott lehetett, hogy a táncosok engem az ő esti szórakozásának néztek, ezért a – lotyókódexet betartva – nem háborgatták a félreértett hőst. Ennek köszönhetően nem fogott el az az érzés, hogy egyedül maradtam *pár* nélkül, inkább csak az zavart, amit Blue művelt az exemmel. Ebben megint nem láttam logikát, elvégre semmi kedvem sem volt visszamászni hozzá, de úgy tűnik, hogy a mazochista énem megint megtalálta a maga mókáját.

– Na – törte meg a *számukra* derűs hangulatot Syn. Felemelte az asztal közepén lévő, kék valamivel megtöltött üveget, majd minden tiltakozásom ellenére teletöltötte nekem a poharat. – Ha a legénység része akarsz lenni, nem pedig egy rakás banthatrutyi, akkor iszol.

– Bizony – mászott ki Cade szájából Delilah. – Be kell tagozódnod közénk!

Tudtam, hogy mire megy ki a játék, kíváncsiak voltak rá, hogy mennyire bírja a piát a hírhedt Darth Talon. Erre sajnos nem szolgálhattam túl pozitív válasszal, és egyébként is biztos voltam benne, hogy bármi is történjék ma éjjel, sosem lehetek a banda tagja. És azért sem lett volna jó ötlet inni, mert Saaria bármikor lecsaphatott rám... Na meg... Eddig tartott, hogy észrevegyem, hogy már megint csak kerülgetem a forrókását.

Eszembe jutott az, amit K'Kruhk mondott. Ugyan nem értettem vele egyet azzal, hogy a boldogságom hajszolása érdekében le kellene mondanom a saját galaxisomról, abban egyet értettem vele, hogy jóval több öröm is lehetne az életemben, mint amennyi jelenleg van. Jó kezekben voltam, a legrosszabb dolog, ami történhet az, hogy lesz egy jó napom. Akkor miért is ne ihattam volna meg?

A többiek nagyon megörültek, amikor felhajtottam az italt. Már el is felejtettem, hogy milyen erős is tud lenni ez a kék *valami*. Úgy éreztem, mintha tűz perzselte volna a végig a számat, a torkomat és a légutakat, ennek ellenére elmaradt az általuk várt reakció. Halálnyugalommal voltam előtte, és utána is.

– Nocsak – mosolyodott el Syn. – Mégsem lennél az az elveszett lányka?

– Sith vagyok, a kezemet is egy nyekkenés nélkül tenném tűzbe – feleltem. Utólag vettem észre, hogy egy nem éppen publikus megnevezéssel illetem magam... Ennyire azért nem voltam ostoba, egyszerűen csak nehezebbnek találtam a gondolkozást, mint a korábban.

Szerencsére nem történt több egy csoportos mosolygásnál, ami méltán jelezte, hogy a nagy kérdés hamarosan megválaszolja önmagát.

– Szóval kinek melyik hely tetszik jobban? – tömött a szájába egy marék rágcsát Syn. Nem igazán tudtam, hogy miért nem itatott tovább... Alighanem időt adott az első pohárnak, hogy kifejtse a hatását. – Rik vagy Niim?

– Niim – vágta rá Cade. – Kevesebb a piszkos meló.

– Rik – vágta rá Blue a kapitány úr ölében. – Jobb korszak volt.

– Miben jobb? – vágta rá Syn. – Nem mondod, hogy jobban csíped a fejavadás-időket!

– Oké, azt aláírom, hogy biztonságosabb, de csak egy hajszállal – felelte Delilah. – És ez könnyen megfordulhat, ha tovább mérgesedik a helyzet. Azt pedig nem mondhatod, hogy régen kevesebb mókában lehetett részünk, mint most.

– Óh, pedig itt is akad egy-két örült dolog – nevetett fel Syn.

– Hm... Nem elég élénk – nézett rám Blue. Egy villámcsók után lemászott Cade-ről és töltött nekem még egy pohárral. – Igyál, szivi, hadd legyenek jó emlékeink is!

Én ismét tétováztam, bár már jóval könnyebben rászántam magam a dologra. Mindössze vettem egy pillantást Skywalkerre, aki rábólintott, aztán már ki is ittam a pohár tartalmát. Eleinte szkeptikus voltam a további hatással kapcsolatban, de rendszeren sikerült megcsapnia.

Hirtelen azon kaptam magam, hogy már a fejemet is csak nehezen tartottam az asztal felett – a gondolkozás és a beszéd már tényleg kihívást jelentett.

– Na, milyen? – kérdezte széles mosollyal az arcán Blue. Már a helyén ült... Hogy került oda, amikor az előbb még fölöttem állt?

– Nem tetszik az íze – feleltem, csodálkozva azon, hogy ezt sikerült zökkenőmentesen végigmondanom.

– Nem kell ordítani – felelte Cade. – Elmondok egy titkot: nem az íze miatt szeretjük az alkoholt, hanem azért, amit velünk tesz.

– Nem ordítok – feleltem normálisan hangnemben, mire mind elnevelték magukat.

– Szükséged van még egyre – mondta vigyorogva Delilah –, egyértelműen szükséged van még egyre.

Alig töltötte tele a poharamat, máris utána nyúltam. Nem díjaztam azt az állapotot, amibe kerültem, de jó volt. Miért ne lehetne jó nekem?

Ez a pohár jóval társalgáskézbébbé tett, mint gondoltam.

– Szóval izé... – próbáltam beszélni. – Ti mindig ezt csináljátok? Isztok... Mulattok... Annak ellenére, hogy az egész világ szétesőben van?

– Nem annak ellenére – vágta rá Syn. – Éppen *azért*, mert szétesőben van. – Ő is ivott egy pohárral, nehogy száraz maradjon a torka.

– És honnan van a pénz? – kérdeztem. Meg is dicsértem magam az értelmes, egész, teljesen érthető mondat miatt.

- Mi? – kérdezte Jariah.
- Mondom, honnan van a pénz? – kérdeztem ismét teljesen érthetően.
- He? – ráncolta a homlokát Syn. Kezdt felmerülni bennem, hogy csak szórakoztak... Azonban ezt az én szemszögemből sem cáfolni, sem megerősíteni nem lehetett.
- Szerintem a zsozsóról kérdez – vetette fel Blue, aztán felém fordult. – Becsületes munkát végzünk érte.
- Mit? – kérdeztem.
- Fura, de ezt megértették.
- Azt csináljuk, amit a Rend is – magyarázta Cade –, próbáljuk békíteni a nagyokat, ha összekoccannak. De mi a kevésbé rendhagyó módszerekkel dolgozó brigád vagyunk, és ezért azokra a helyekre küldenek minket, ahol már csak az agresszívabb eszközök hozhatnak megoldást.
- Mint például a Korélián – vetette fel Syn. – A bircsik magukénak éreztek egy Kanot nevű, nevesincs kis városkát, ami egy kisebb hadsereg mozgósítását követelte a szövetségiektől. Holnap oda fogunk indulni, hogy lebeszéljük Atan generálist az élete legnagyobb hibájáról.
- Ám ha rosszul sül el, akkor minden fénykardra szükségünk lesz, ami mozgósítható – folytatta Blue. – Ezért azt javaslom, hogy jól gondold meg, hogy merre áll a tiéd!
- Mellettetek – feleltem. A reakciókból ítélve nem voltam biztos benne, hogy megértették, ezért utána bólintottam is egy-kettőt.
- Erre innod kell! – mosolyodott el Delilah, majd töltött nekem még egy pohárral. – Remélem, nem ez az első részeg élményed.
- Megráztam a fejem, mikor a kezembe vettem a poharat. Emlékeztem rá, hogy egyszer már lefutottam a magam körét a piával. Tizenkilenc voltam, hülye és öntelt... Épp Darth Ruyn egyik próbaküldetését kellett elvégezniem, ami messze vitt a jó öreg Korribantól. A célpontom után egy nar shaddai kintinban kémkedtem, az álca érdekében – mindenki máshoz hasonlóan – legurítottam a torkomon néhány kortyot. Ámde az alkohol nem várt hatást váltott ki belőlem... Igen, ebből lett az, hogy részegen kódorogtam az utcán, most már összeállt a kép. Ahogyan az is feljött, hogy utána üres kézzel térhettem vissza... A piáról való leszokást egy fájó éjszaka és némi elektrosokk-terápia biztosította a számomra.
- Na, mi lesz már! – csapott a vállamra Blue. – Igyál!
- Ebben az állapotban – minden rossz emlékem ellenére – nem állhattam ellen a belső és a külső készítésnek. Annak a rendje és módja szerint felhajtottam a kék valamit...
- És ennyi emlékem volt a ma estéről.